

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **FAST CZ s.r.o.**, IČO: 01492225
se sídlem Třebohostická 2283/2, Praha 10 – Strašnice
zastoupená JUDr. Hanou Michálkovou, advokátkou
se sídlem Havláskova 243/26, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2023, č. j. 39647/23/5300-22444-707622,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu vydal dne 14. 3. 2023 dodatečné platební výměry za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2017 a 1. až 3. čtvrtletí roku 2018 (č. j. 1798011/23/2010-53523-110521, č. j. 1798267/23/2010-53523-110521, č. j. 1798394/23/2010-53523-110521 a č.

j. 1798473/23/2010-53523-110521), kterými žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) v celkové výši 1 166 397 Kč a penále v celkové výši 233 282 Kč. Žalobkyně v šetřených obdobích deklarovala, že bulharskému odběrateli společnosti IZ IMPEX (dále jen „společnost IMPEX“) dodala zboží (stavební materiály) v hodnotě cca 5,5 mil. Kč. Správce daně však dospěl k závěru, že neprokázala splnění podmínky dle § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2018, pro uplatnění odpočtu DPH. K podanému odvolání žalovaný platební výměry potvrdil v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným rozhodnutím. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojí nyní podanou žalobou.

I. 1 Obsah správního spisu

2. Ze správního spisu plynou následující pro věc podstatné skutečnosti. Bulharský správce daně v mezinárodním dožádání uvedl, že společnost IMPEX vykázala menší objem plnění pořízené od žalobkyně než žalobkyně deklarovala, že společnosti IMPEX dodala.
3. Při ústním jednání před správcem daně ze dne 11. 12. 2019 žalobkyně uvedla, že to, zda je společnost IMPEX plátcem DPH, si ověřila z veřejně dostupných informací. K přepravě zboží uvedla, že nezajišťovala dopravu na vlastní náklady, tu zajišťovala společnost IMPEX.
4. Žalobkyně dne 2. 7. 2020 předložila přeložené čestné prohlášení pana P. G. K., ve kterém jako zástupce společnosti IMPEX prohlásil, že zboží žalobkyně bylo předáno na bulharském území pro další potřebu.
5. Žalobkyně dále dne 8. 12. 2021 předložila druhé přeložené prohlášení ze dne 9. 3. 2020, tentokrát notářsky ověřené, ve kterém pan K. prohlásil, že v létě roku 2018 byl ve městě Pazardžik přítomen vykládce nákladního vozidla značky Iveco naloženého zbožím žalobkyně. Příjemcem tohoto zboží byla společnost IMPEX.
6. Správce daně dále požádal bulharského správce daně o provedení výslechu pana K. V odpovědi bulharský správce daně uvedl, že pan K. předložil prohlášení, dle kterého nezná společnost IMPEX, nemá s ní vztahy a neuzavřel s ní smlouvy. Nezná ředitele ani jednatele této společnosti. Pan K. nebyl registrován jako zástupce nebo zplnomocněnec v dané společnosti a neuzavřel s touto společností pracovní smlouvu nebo smlouvu o vedení. Společnost IMPEX nevydala pro pana K. žádné faktury a dle bulharského správce daně nebyly zjištěny žádné vztahy mezi panem K. a touto společností.
7. Na návrh žalobkyně uskutečnil správce daně další mezinárodní dožádání. Pan K. na toto nové dožádání uvedl (formou přípisu), že nezná společnost IMPEX ani společnost žalobkyně, nezná pana R. S. ani pana J. M. V roce 2018 náhodou vykládal autobus, jehož vlastníka nezná, nepamatuje si s kým šel k notáři podepsat prohlášení a neviděl žádné platby danými osobami.
8. Správce daně provedl výslech svědka pana J. M., jenž měl podle žalobkyně realizovat přepravu zboží do Bulharska. Pan M. vypověděl, že s bulharskou společností (jejíž zástupce byl pan S., vlastník společnosti Aplonis) byl požádán, zda by ke svému zboží, jež vozí do Bulharska, mohl přidat i zboží od žalobkyně. Neznal osoby, jež byly přítomny nakládce zboží. K obchodnímu vztahu se společností IMPEX neměl žádné doklady. Přeprava zboží probíhala dodávkou Fiat Ducato s nosností 3,5 tuny. Vozil většinou 2 nebo 3 palety, přičemž za vozidlem byl ještě vlek s jeho zbožím (létajícími draky). K dokumentaci o přepravě uvedl, že celníci něco kontrolovali, takže něco musí existovat. Vykládka probíhala ve městě Pazardžik. V roce 2017 a 2018 jezdil do Bulharska docela často. Převážní doklady předával

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

někomu z přítomných Bulharů. Zaplacen za dopravu zboží žalobkyně nedostal, neřešil to. Nebyl svědkem úhrady v hotovosti za přepravované zboží. Jednalo se o nějaké plastové kbelíky. Neměl představu o tom, zda bylo vozidlo přetížené, ale nevyvracel to. Jméno pana K. mu nic neříkalo.

9. Správce daně dále provedl výslech svědka pana R. S., který uvedl, že zná žalobkyni. Přesně si nepamatuje, v jakém období s ní spolupracoval, ale zajišťoval pro ni přepravu, jelikož se zná s jednatelem žalobkyně. Jednatel žalobkyně, pan B., jej oslovil, aby mu zajistil dopravu do Bulharska, jelikož věděl, že svědek působí v Bulharsku. Nepamatoval si, kolikrát se přeprava uskutečnila, ale jednou byl ve skladu zkontrolovat, zda vše došlo. O obchodní spolupráci s žalobkyní nemá žádné doklady, jelikož se jednalo o kamarádkou výpomoc. Za přepravu žalobkyně nic neplatila. Společnost svědka pana S. jezdila do Bulharska prodávat draky. Nakládali dvě palety „nebo kolik“ zboží žalobkyně. Společnost IMPEX znal. Do Bulharska létal s jednatelem panem Ž. Pana M. znal, jsou přátelé, zajišťoval pro něj přepravu. Přeprava se uskutečnila tak, jak bylo domluveno, když měl pan M. v autě volno. Jezdilo se párkrát do měsíce. Přeprava probíhala tak, že se nejdříve naložilo zboží společnosti pana S. a pak se naložilo zboží žalobkyně. K přepravě se používaly dodávky Volkswagen Transporter s vlekem a Fiat Ducato také s vlekem. Pan M. přebíral dokumenty ve skladu a následně je odevzdal při dodání zboží. Zboží se vykládalo ve městě Pazardžik, kde měla společnost svědka sklady, ale ty se měnily a i pan Ž. měnil sklady. Náklady spojené s přepravou hradila společnost svědka. Svědek uvedl, že pan K. byl jeden ze skladníků, ale v bližším kontaktu s ním nebyl. Nikdy ve skladu v Bulharsku nebyl, takže nedokáže říct, zda pan K. měl nějakou úlohu při vykládce zboží. Ke zvyklostem v Bulharsku uvedl, že tam vše funguje na podání ruky, smlouvy se neseписují, jakmile se jednou něco pokazí, důvěra už neexistuje. Žalobkyně za přepravu nic neplatila, byla to kamarádká výpomoc.

I. 2 Žalobou napadené rozhodnutí

10. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně předložila primární důkazní prostředky, tj. daňové doklady a dodací listy, které jsou téměř totožné. K dodání zboží do Bulharska však nebyly předloženy žádné přepravní doklady ani objednávky či komunikace mezi žalobkyní a společností IMPEX, které by obsahovaly potvrzené dodací listy. K prokázání hotovostních plateb žalobkyně předložila příjmové pokladní doklady, na kterých však není uvedeno číselné označení ani odkaz na daňový doklad. Žalovaný uvedl, že hotovostní platby v průměru za 100 000 Kč se vymykají běžným obchodním zvyklostem. Žalobkyně přitom využívala mezinárodního bezhotovostního platebního styku, když k tomuto účelu měla založeny i bankovní účty vedené v měnách PLN a EUR. Hotovostní platby jsou přitom méně průkazné a je možné snadno fingovat. Některé příjmové pokladní doklady nebyly evidovány v pokladní knize za rok 2017.
11. K prvnímu čestnému prohlášení žalovaný uvedl, že není datováno a není notářsky ani úředně ověřeno, takže není prokázáno, že bylo podepsáno panem K. Podle webových stránek této společnosti pan K. není majitelem ani manažerem této společnosti a v řízení nebyly předloženy žádné důkazní prostředky, které by prokazovaly, že pan K. je oprávněn jednat za společnost IMPEX. Dle žalovaného disponovala žalobkyně druhým čestným prohlášením (datováno ze dne 9. 3. 2020) již v době předložení prvního čestného prohlášení (dne 2. 7. 2020). Předložená čestná prohlášení jsou ve vzájemném rozporu (pan K. v prvním uvedl, že je zástupcem společnosti IMPEX, což neuvedl ve druhém čestném prohlášení) a zároveň jsou v rozporu s informacemi zjištěnými z mezinárodního dožádání, ze kterých

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

vyplynulo, že pan K. nemá žádné vztahy se společností IMPEX. V odpovědi na první mezinárodní dožádání pan K. uvedl, že v roce 2018 vykládal autobus, resp. krabice. To je v rozporu s tvrzením pana M., který uvedl, že přepravoval zboží na paletách (jednalo se plastové kbelíky) vozidlem Fiat Ducato.

12. Dle správních orgánů byla jednotlivá dodání zboží do Bulharska prováděna minimálně na 4 paletách (někdy 5 nebo 7), neboť hmotnost jednotlivých balení je 25 kg, resp. 5 kg, přičemž počet kusů balení na paletě je 32, 48 nebo 54. To neodpovídá tvrzení obou svědků, kteří uvedli, že přeprava byla prováděna většinou na 2 paletách. Dle správních orgánů by při takovém počtu palet bylo vozidlo přetíženo, proto doprava nemohla proběhnout. Vozidlo Fiat Ducato mělo nosnost 1 400 kg a dodávané zboží mělo ve dvou případech hmotnost alespoň 1 700 kg a ve zbytku alespoň 2 900 kg. Obdobné platí u vozidla Volkswagen Transporter, které mělo nosnost 1 403 kg.
13. Žalobkyně rovněž v daném období využívala služeb logistických společností FEE Transport s.r.o. a Joppa Logistics s.r.o., proto správní orgány považovaly za neobvyklé, že by žalobkyně nezvolila i pro dopravu společnosti IMPEX tyto společnosti, které by disponovaly relevantními důkazy o přepravě.
14. K návrhu provedení výsledku pana K. žalovaný uvedl, že by se jednalo o třetí jeho výslech, což by nepřineslo žádné nové informace. K návrhu na provedení výsledku pana B. žalovaný uvedl, že pan B. byl v období od 20. 4. 2022 do 12. 12. 2022, v němž byla prováděna daňová kontrola, jednatelem žalobkyně, proto mohl správci daně předložit své vyjádření nebo se mohl zúčastnit ústního jednání.
15. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně sice předložila primární důkazní prostředky, z nichž však nebylo zřejmé, že doprava proběhla. Veškeré platby měly proběhnout v hotovosti, avšak z důvodu absence odkazu na daňový doklad není seznatelné, zda a který daňový doklad byl tím kterým příjmovým pokladním dokladem uhrazen. Žalobkyně nepředložila žádné objednávky či smlouvu, jež by se týkala dané obchodní spolupráce se společností IMPEX. Žalobkyně nepředložila žádné doklady o přepravě či dodání zboží deklarovanému odběrateli a nepředložila ani skladovou evidenci. Žalobkyně sice uvedla, že dopravu nezajišťovala sama, ale pan S. uvedl, že byl kontaktován žalobkyní (panem B.). Pan M. naopak uvedl, že jej kontaktovala bulharská společnost. Žalobkyně neuvedla konkrétní místa vykládky zboží, pouze pan M. uvedl, že se mělo jednat o město Pazardžik. Výsledky svědků (pan S. se od 12. 12. 2022 stal jednatelem žalobkyně) rozhodné skutečnosti neprokázaly. Pan S. sice tvrdil, že zboží bylo přepravováno, ale osobně se přepravy neúčastnil a pan M. uvedl, že převážel 2 palety zboží žalobkyně spolu se svým zbožím, což nekoresponduje s maximální nosností vozidel. Pan M. nebyl schopen uvést přesnou adresu vykládky zboží. Bulharské daňové orgány zjistily nesoulad ve vykazání porízení zboží od žalobkyně. Společnost IMPEX bulharským daňovým orgánům nepředložila doklady ani vysvětlení a nepodařilo se kontaktovat jejího jednatele. Tvrzení pana K. jsou ve vzájemném rozporu s předloženými čestnými prohlášeními.
16. Žalovaný byl názoru, že žalobkyně ani nejednala v dobré víře, jelikož žalobkyně neměla v době vystavení daňových dokladů věrohodné a objektivní důkazy, že zboží bylo skutečně dodáno do jiného členského státu. Žalobkyně disponovala pouze daňovými doklady vystavenými pro společnost IMPEX a dodacími listy, které byly oraženy odběratelem s razítkem „DELIVERY CONFIRMATION“, ale toto tvrzení žalobkyně nijak neprokázala. Žalobkyně si společnost IMPEX ověřila pouze z veřejně dostupných rejstříků.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Z vyjádření žalobkyně vyplynulo, že se o přepravu nezajímala, jelikož přepravu zajišťoval odběratel. Žalovaný poukázal na to, že si mohla nechat vytvářet fotografie z vykládky, zjišťovat podrobnosti o přepravě zboží a požádat o potvrzení o přepravě na místo určení. To však žalobkyně neučinila.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

17. Na úvod této části Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) poukazuje na to, že žalobkyně v podané žalobě na mnoha místech vznáší velmi obecné námitky typu porušení základních zásad daňového řízení, porušení práva na spravedlivý proces, neúplné, neobjektivní a zkreslené zjištění skutkového stavu, a další. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedl, že *„lícení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“* Takové obecné vymezení nesouhlasu s žalobou napadeným rozhodnutím rozšířený senát nepovažoval za řádné žalobní body. Městský soud z uvedeného důvodu ty části žaloby, které jsou toliko velmi obecné bez navázání na skutkový stav věci, nepovažuje za žalobní body a nebude je v další části ani rekapitulovat. Uvede toliko řádně vznesené žalobní body.
18. Městský soud rovněž uvádí, že žalobkyně opakuje některé námitky na více místech žaloby. Městský soud bude každou námitku rekapitulovat pouze jednou a nebude tak respektovat řazení jednotlivých žalobních námitek uvedených v žalobě.
19. **Žalobkyně** v podané žalobě namítá, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav věci. Žalovaný uznal spolupráci mezi žalobkyní a společností IMPEX, ale pouze v rozsahu realizovaných obchodů prostřednictvím logistických společností. Žalovaný rovněž nevzal v úvahu výsledky svědků pana M. (zjevně myšleno J. M., pozn. soudu) a pana R. S., kteří převoz zboží do Bulharska podrobně potvrdili. Z těchto výsledků plyne, že dopravce byl osloven společností IMPEX, i když žalovaný tvrdí opak. Úvaha žalovaného o nemožnosti uskutečnění přepravy z důvodu přetížení vozidla je nesprávná, jelikož svědek pan M. (řidič, zjevně opět pan M.) připustil, že jezdil přeložen. Nelze tak vyložit, že uskutečnění přepravy bylo nereálné. Doprava byla rovněž realizována i vozem Iveco, který má zvýšenou možnost zatížení, než vůz Ducato. Prostřednictvím mezinárodního dožádání do Bulharska se správními orgány nepodařilo zajistit vyjádření společnosti IMPEX, avšak tato společnost je registrována v jiné zemi mimo Evropskou unii. Správní orgány se tak neměly dotazovat bulharských orgánů. Žalobkyně navrhovala výslech svědka K. (skladníka, nikoliv jednatele, jak uvádí žalovaný) a pana J. B. Těmto návrhům na provedení výslechů nebylo vyhověno. Podle žalovaného pan K. vypověděl, že vykládal krabice. Dle žalobkyně se jedná o chybu v překladu z anglického jazyka (box) a mohlo se jednat o vykládání z palet případně vykládání útvaru podobnému krabici. Dle žalobkyně se žalovaný dostatečně nevypořádal s uplatněnými námitkami činěnými v průběhu celého daňového řízení. Žalovaný měl dle žalobkyně vyčkat do ukončení daňové kontroly v Bulharsku, resp. zajistit výslech jednatele společnosti IMPEX. Žalovaný opřel své závěry o zprávy od bulharských orgánů. Je však obecně známo, že se jedná o oblast Balkánu, čemuž odpovídá zmatenost zprávy od

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

bulharských orgánů. Žalobkyně při jednání navrhovala, že zajistí výpověď pana K. a i jednatele společnosti IMPEX v České republice. Na to nebylo ze strany správních orgánů reagováno a ani to nebylo zaprotokolováno.

20. Žalovaný neuznal nárok na odpočet DPH rovněž z důvodu, že žalobkyně činila platby ve výši 100 000 Kč v hotovosti. Tato částka odpovídá částce cca 4 000 Eur, přičemž po Evropské unii je možné se pohybovat volně do 10 000 Eur. Platby v hotovosti odpovídaly dodanému zboží a jeho objemu. Při bezhotovostní platbě by musela žalobkyně platit poplatky za převod. Při dopravě zboží v hodnotě do 100 000 Kč (menší dodávky) bylo zbytečné platit více expedičním společností, které si účtují poplatky za přepravní licence.
21. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením, že se nevyjádřila k výsledku kontrolního zjištění, jelikož podala odvolání. Generální finanční ředitelství rovněž prodloužilo lhůtu pro vyřízení odvolání o 5 měsíců. Žalobkyně tak mohla své vyjádření uplatnit do března roku 2024, což se však nestalo, jelikož žalovaný vydal své rozhodnutí již 29. 11. 2023. Tím bylo upřeno žalobkyni právo vyjádřit se.
22. Žalobkyně dodala, že se „z pohledu žalovaného se nepodařilo prokázat dodání šetřených plnění společnosti IZ IMPEX Ltd, ale ani vyvrátit“.
23. **Žalovaný** se ve vyjádření k žalobě zabýval právním základem věci. Dále se žalovaný vyjádřil k jednotlivým námitkám. Soud bude tuto argumentaci rekapitulovat pouze v rozsahu, ve kterém se neshoduje již s argumentací uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutím. Žalobkyně vykazala plnění do Bulharska, proto správce daně adresoval mezinárodní dožádání bulharským správním orgánům. K námitce prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že žalobkyně směšuje odvolací řízení s daňovou kontrolou. Formálním završením daňové kontroly je zpracování zprávy o daňové kontrole, jejíž stěžejní část je výsledek kontrolního zjištění. Až poté, co se daňový subjekt (případně) vyjádří k výsledku kontrolního zjištění, může správce daně dopracovat zprávu o daňové kontrole a provést úkony směřující k ukončení daňové kontroly. Podat vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění je právem daňového subjektu, nikoliv jeho povinností. Prodloužení lhůty stanovené Pokynem MF-5 není koncipováno tak, jak se domnívá žalobkyně, tj. že až po uplynutí této lhůty lze vydat rozhodnutí o odvolání – lhůta stanovená Pokynem MF-5 je lhůtou pro vyřízení odvolání a v rámci klientského přístupu byla proto žalobkyně o prodloužení lhůty informována. Žalovaný dodal, že jeho rozhodnutí obстоjí i „prizmatem“ rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 29. 2. 2024 ve věci C-676/22, B2 Energy.
24. **Žalobkyně** v replice s odkazem na § 93 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, uvedla, že žalovaný měl zopakovat výslech svědka, jelikož žalobkyně se výslechu svědka neúčastnila. Žalobkyně v průběhu správního řízení navrhovala výslech svědka v ČR. Žalobkyně sama aktivně vystupovala a účastnila se všech procesních úkonů. V případě nejistoty na straně žalovaného měla být aplikována zásada *in dubio pro reo*.

III. Posouzení žaloby

25. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně sice navrhla provedení důkazů, avšak to samo o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Všechny žalobkyní navrhované důkazy jsou součástí předloženého správního spisu. Tím se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

26. Soud považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Soud souhlasí s žalovaným, že námitky žalobkyně prezentované v žalobě byly vzneseny poněkud chaoticky. Soud na námitky bude reagovat tak, jak je pochopil a v souladu s výše uvedenou judikaturou nebude za žalobkyni domýšlet argumentaci, kterou (dle soudu) nevznesla. Na tomto místě městský soud k velmi obecné námitce nepřezkoumatelnosti (žalovaný se dostatečně nevypořádal s uplatněnými námitkami činěnými v průběhu celého daňového řízení) v odpovídající míře obecnosti uvádí, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně zdůvodněné a úvahy v něm jsou logické. Bez bližšího zdůvodnění, v čem žalobkyně spatřuje vadu nepřezkoumatelnosti, nemůže soud z pohledu této vady více napadené rozhodnutí přezkoumat.
27. Dle § 64 odst. 1 o dani z přidané hodnoty platí, že *dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.*
28. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu platí, že *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.*
29. Základem institutu osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie je čl. 138 odst. 1 směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty. Uplatnění institutu osvobození od daně s nárokem na odpočet je dále rozvedeno jak v judikatuře Soudního dvora Evropské unie, tak Nejvyššího správního soudu. Z ustálené judikatury vyplývá, že pro uplatnění nároku na osvobození od daně podle § 64 zákona o dani z přidané hodnoty je třeba kumulativně naplnit tři podmínky: (i.) zboží musí být dodáno do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě; (ii.) zboží musí být skutečně odesláno (přepraveno) do jiného členského státu a (iii.) přeprava zboží musí být zajištěna plátcem, pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012-45, a ze dne 14. 8. 2014, č. j. 6 Afs 117/2014-49, či rozsudky SDEU ze dne 6. 4. 2006, ve věci C-245/04, *EMAG HandelEder OHG proti Finanzlandesdirektion für Kärnten*; ze dne 16. 12. 2010, ve věci C430/09, *Euro Tyre Holding BV proti Staatssecretaris van Financiën*; či ze dne

27. 9. 2012, ve věci C-587/10, *Vogtländische Straßen Tiefund Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch*).

30. Důkazní břemeno ohledně naplnění těchto podmínek leží s ohledem na § 92 odst. 3 daňového řádu na osobě povinné k dani, zde tedy na žalobkyni (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012-45, bod 31). Potřeba akcentovat důkazní břemeno daňových subjektů vychází i ze skutečnosti, že přechod zboží přes hranice mezi členskými státy není přímo monitorován, tím spíše leží na daňových subjektech, aby přinesly přesvědčivé důkazy, že předmětné zboží skutečně opustilo tuzemsko (k tomu srov. rozsudek SDEU ze dne 27. 9. 2007, ve věci C-409/04, *Teleos a další*, bod [44]).
31. Podstatou nyní posuzované věci je otázka, zda byly naplněny podmínky § 64 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, tedy zda žalobkyně v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu unesla své břemeno tvrzení a důkazní břemeno a prokázala, že (i.) zboží bylo dodáno do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě; že (ii.) zboží bylo skutečně odesláno (přepraveno) do jiného členského státu a že (iii.) přeprava zboží byla zajištěna plátcem, pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně toto své břemeno neunesla a neprokázala naplnění ani jedné z uvedených podmínek (bod 44 žalobou napadeného rozhodnutí).
32. Podstatou námitek žalobkyně vznesených v podané žalobě je to, že žalovaný nesprávně hodnotil provedené důkazy (výslechy svědků a předložená prohlášení) a správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci.
33. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu platí, že *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*.
34. Městský soud zejména připomíná, že obdobně jako v jiných daňových řízeních i zde se uplatní rozložení důkazního břemeno. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Stane-li se tak, je pak na správci daně, aby dokázal případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004-63, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 176/2016-36, ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 Afs 382/2017-48, bod [23], ze dne 22. 3. 2022, č. j. 1 Afs 345/2021-49, bod [25], nebo z nedávné doby rozsudek ze dne 19. 12. 2024, č. j. 9 Afs 184/2023-32, bod [53]). K přenosu důkazního břemene ze správce daně na daňový subjekt (či naopak) může dojít i opakovaně. Vzniknou-li tedy na základě předložených důkazů správci daně další pochybnosti, nic mu nebrání v tom, aby daňový subjekt opětovně vyzval k prokázání rozhodných skutečností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2021, č. j. 1 Afs 49/2021-39).
35. Městský soud je názoru, že správce daně unesl své prvotní důkazní břemeno, když ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 20. 5. 2020, č. j. 4236989/20/2010-62561-109984, uvedl, že byly předloženy daňové doklady a dodací listy, které byly téměř identické, a příjmové

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

doklady. Na daňových dokladech/dodacích listech se neshodují data uskutečnění plnění s datovým razítkem. Příjmové doklady neobsahují údaje o tom, že by tržba v hotovosti byla zaevidována v systému elektronické evidence tržeb. Správce daně uvedl, že tyto doklady neprokazují, že by zboží bylo dodáno do jiného členského státu. Správci daně nebyly předloženy jakékoliv doklady o mezinárodní přepravě (viz obdobně str. 17 a 18 zprávy o daňové kontrole za Q4 2017 a Q1 2018, str. 20 a 21 zprávy o daňové kontrole za Q2 2018 a str. 18 a 19 zprávy o daňové kontrole za Q3 2018). Vydáním výzvy k prokázání skutečností přešlo na žalobkyni břemeno důkazní a břemeno tvrzení. Přenesení důkazního břemene ostatně žalobkyně ani v podané žalobě nerozporuje. Od této doby tak bylo povinností žalobkyně, aby prokázala, že v dokladech tvrzené skutečnosti jsou pravdivé. Jelikož bylo povinností žalobkyně unést své důkazní břemeno, nejsou důvodné její námitky, že správní orgány nepostupovaly řádně, když nedostatečně zjistily skutkový stav. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 12/2013-30, platí, že *„důkazního břemene se stěžovatel nemůže zbavit ani odkazem na vyhledávací povinnost správce daně. Jakkoliv má totiž správce daně povinnost zjistit rozhodné skutečnosti co nejúplněji, nelze ji vykládat v tom smyslu, že by zcela nahradila stěžovatelovu povinnost tvrdit a dokazovat rozhodné skutečnosti. Daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na přednostní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí“*. Bylo tak povinností žalobkyně předložit správci daně důkazní prostředky nebo navrhnout k provedení takové důkazy, které by její původní tvrzení osvědčily. To se jí nepodařilo (k tomu viz dále).

36. Namítala-li žalobkyně v podané žalobě, že *„z pohledu žalovaného se nepodařilo prokázat dodání šetřených plnění společnosti IZ IMPEX Ltd, ale ani vyvrátit“* svědčí to o nepochopení teorie rozložení důkazního břemene v daňových řízeních. Správní orgány neměly povinnost prokázat dodání plnění. Soud rovněž nesouhlasí, že by se správním orgánům nepodařilo vyvrátit dodání plnění. Jak bylo v předchozím bodě uvedeno, správce daně vyslovil dostatečné pochybnosti o průkaznosti předložených dokladů, tím byla jeho povinnost naplněna. Obdobně, poukazovala-li žalobkyně na zásadu *in dubio pro reo*, tato se v daňovém řízení neuplatní. Existují-li pochybnosti o prokázání uskutečnění plnění a tyto pochybnosti správce daně dostatečně zdůvodnil, je na daňovém subjektu je odstranit. Neodstranění pochybností znamená pozbytí daňového zvýhodnění.
37. V daňovém řízení žalobkyně předložila dvě vyjádření pana K. a byly uskutečněny dva výsledky – pana M. a pana S. Správce daně obdržel od bulharských daňových orgánů odpovědi na dvě mezinárodní dožádání spočívající ve výsledku pana K.. Tyto důkazní prostředky soud rekapituloval výše v bodech [4] až [9] tohoto rozsudku a tímto místě je již nebude opakovat. Soud souhlasí se správními orgány, že tyto důkazní prostředky pochybnosti o dodání zboží neodstranily.
38. Žalobkyní předložená čestná prohlášení pana K. jsou zjevně v rozporu s jeho tvrzeními, které správci daně zaslal bulharský daňový orgán. V čestných prohlášeních pan K. uvedl, že zboží žalobkyně bylo předáno na bulharském území pro společnost IMPEX a v roce 2018 byl svědkem vykládky zboží pro společnost IMPEX. Dle bulharského správce daně však pan K. uvedl, že nezná společnost IMPEX ani žalobkyni. Toliko potvrdil, že v roce 2018 vykládal nějaké zboží. Tato rozporná tvrzení nemohou prokázat, že zboží žalobkyně bylo dodáno společnosti IMPEX tak, jak žalobkyně tvrdí.
39. Z výpovědi pana M. vyplynulo, že pro žalobkyni vozil zboží do Bulharska do města Pazardžik. Tímto výsledkem však nebylo identifikováno, jaké konkrétní zboží, jež žalobkyně deklarovala, že do Bulharska prodávala, bylo panem M. skutečně převezeno – zda

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

se jednalo o všechno žalobkyní deklarované plnění nebo jen některé. Pan M. rovněž uvedl, že vozil většinou 2 nebo 3 palety, avšak správce daně vypočetl, že těchto palet muselo být více (4 až 7). Tento výpočet přitom žalobkyně nijak relevantně v žalobě nespornuje. Výslech svědka M. tak mohl nanejvýše prokázat, že nějaké zboží převezl (není však zřejmé množství tohoto zboží) a předal jej někomu ve městě Pazardžik, aniž by bylo prokázáno komu. Ani tento výslech tak pochybnosti neodstranil. Soud nicméně částečně nesouhlasí s žalovaným, že by z toho, že vozidlo, jež pan M. používal, bylo přetíženo, muselo nutně plynout, že by doprava proběhnout nemohla. Pan M. při výslechu uvedl, že nemá představu, zda bylo vozidlo přetížené, ale „*nebudu to vyvracet*“.

40. Z výpovědi pana S. vyplynulo, že pro žalobkyni zajišťoval dopravu do Bulharska, ale o této spolupráci nemá žádné doklady a neví, kolikrát se doprava uskutečnila. Zároveň žádné přepravy nebyl osobně přítomen. Obdobně jako pan M. vypověděl, že byly převáženy dvě „nebo kolik“ palet, avšak správce daně vypočetl, že musely být převáženy 4 až 7 palet. Ani tímto výsledkem tak nebylo prokázáno, že by zboží, které žalobkyně deklarovala, bylo skutečně převezeno do Bulharska a že bylo předáno společnosti IMPEX, když svědek neměl o dopravě žádné doklady a žádné dopravy se neúčastnil. Ani tento výslech tak neodstranil pochybnosti správce daně.
41. Žalobkyně namítala, že správní orgány neprovedly výslech pana B., jenž byl v období od 20. 4. 2022 do 12. 12. 2022 jednatelem žalobkyně. Daňová kontrola byla zahájena na ústním jednání dne 11. 12. 2019 a platební výměry byly vydány dne 14. 3. 2023. Pan B. tak byl jednatelem žalobkyně po určitou dobu běžící daňové kontrole. K možnostem výpovědi jednatele daňového subjektu se vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 2. 2020, č. j. 8 Afs 14/2018-81, kde uvedl, že „*výslech statutárních orgánů právnických osob nutné považovat za výslech účastníka řízení. Takový výslech se řídí pravidly danými v § 126, § 126a a § 131 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (rozsudek ze dne 20. 9. 2017, čj. 6 Afs 237/2017-23). Dle § 131 tohoto zákona je účastnický výslech pouze podpůrný důkazní prostředek.*“ S odkazem na tento rozsudek Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2022, č. j. 2 Afs 190/2021-74, uvedl, že „*z citovaného rozsudku také vyplývá, že zásada stanovená v § 126a o. s. ř. se uplatní i v daňovém řízení. Neprovedením výslechu P. O. a V. Ch. jako svědků nemohlo dojít k vadě řízení, jež by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 58/2018 – 32). Podstatné pro posuzovanou věc je, že žalobkyně mohla vyjádření svých členů předložit písemně v průběhu celého řízení. Vadou řízení by bylo, pokud by jí nebylo umožněno uplatnit její práva a splnit povinnosti, zejména pokud by nedostala možnost k věci uvést všechno, co ví. [...]* Tyto závěry se vztahují i na P. O., přestože přestal být statutárním orgánem žalobkyně ke dni 26. 11. 2007 (byl jím tedy po většinu období, za které byla daň doměřena, a především jím byl v období, kterého se týkají v řízení sporné otázky), neboť „výslech fyzické osoby, která má vypovídat o okolnostech týkajících se právnické osoby a nastalých v době, kdy byla jejím statutárním orgánem nebo členem tohoto orgánu, se provede jako výslech účastníka řízení, nikoliv jako výslech svědka (§ 126a ve spojení s § 131 o. s. ř.). K těmto závěrům dospěla i judikatura soudů rozhodujících v občanskoprávních věcech již v době předcházející zakotvení této výslovné úpravy do občanského soudního řádu (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2001, sp. zn. 26 Cdo 2848/99, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. 21 Cdo 1397/2006). S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožnil ve vztahu k daňovému řízení v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 6/2010 – 101‘ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 29/2013 – 44).“ Z uvedené citace plyne, že výslech jednatele společnosti (i např. bývalého jednatele), je toliko podpůrným důkazním

prostředkem. Podstatné toliko je, zda žalobkyně mohla vyjádření svých členů předložit písemně v průběhu celého řízení. V nyní posuzované věci byla žalobkyni dána možnost se vyjadřovat. Soud tak souhlasí s žalovaným, že tak mohla vyjádření svého jednatele (a později bývalého jednatele) předložit kdykoliv v průběhu správního řízení. Neučinila-li tak, není to pochybení správních orgánů.

42. Namítala-li žalobkyně, že správní orgány neprovedly opakovaný výslech pana K., soud souhlasí s žalovaným, že výslech svědka K. byl proveden dvakrát. Třetí výslech byl za takové situace zbytečný. Namítala-li žalobkyně, že se chtěla účastnit výslechu svědka, a proto měl žalovaný výslech zopakovat, je nutné uvést, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 Afs 304/2018-42, má být výslech zopakován za předpokladu, že 1) buďto byl dřívější výslech proveden v rozporu se zákonem, nebo 2) pokud byl proveden v jiném daňovém řízení a jsou splněny podmínky podle § 93 odst. 3 daňového řádu, či 3) pokud by se měl svědek vyjádřit k novým, dosud neprojednaným okolnostem věci. Taková situace však nenastala. K přítomnosti žalobkyně při výslechu pana K. městský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2014, č. j. 1 Afs 73/2011-167, č. 3016/2014 Sb. NSS, ve kterém kasační soud uvedl, že „*požadavky řádného daňového procesu dle českého práva vyžadují, aby se správce daně pokusil umožnit českému daňovému subjektu účast na výslechu svědka správním orgánem dožádaného státu. Za neexistence mezinárodní nebo evropské úpravy, která by harmonizovala přeshraniční provádění důkazů v daňovém řízení, nic více na českém správci dani požadovat nelze. Pokud tedy český správce daně žádá o výslech svědka podle směrnice 77/799, měl by v zásadě požádat zahraniční správní orgán o umožnění účasti českého daňového subjektu na výslechu svědka v souladu s právem dožádaného státu. To samozřejmě za podmínky, že něco takového právo dožádaného státu vůbec umožňuje. Pokud cizí právo účast daňového subjektu na výslechu svědka umožní, český správce daně uvědomí v návaznosti na sdělení správního orgánu dožádaného státu daňový subjekt o místě a čase konání výslechu. [...] správce daně musí k listině osvědčující výslech svědka v zahraničí, který byl proveden bez účasti českého daňového subjektu na tomto výslechu, přistupovat obezřetně. Neúčast českého daňového subjektu na výslechu svědka v zahraničí, byť by se tak tomu stalo v souladu s procesním právem dožádaného státu, totiž ovlivňuje výpovědní hodnotu informací takto získaných. Tomu přizpůsobí správce daně svůj postup v rámci zásady volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu).*“ Tomuto požadavku správce daně v nyní posuzované věci vyhověl, když v obou mezinárodních dožádání požádal o umožnění přítomnosti zástupce žalobkyně: „*Pokud umožňuje Vaše legislativa přítomnost našeho daňového subjektu na jednání, žádáme, aby o termínu svědecké výpovědi a právu se jí zúčastnit byl vyrozuměn zástupce daňového subjektu FAST, pan R. H.*“. Neumožnil-li bulharský daňový orgán přítomnost daňového subjektu (mlčky tím, že zaslal českému správci daně odpověď na dožádání), splnil žalovaný svoji povinnost. Odpověď na mezinárodní dožádání pak správce daně hodnotil řádně, jako jeden ze získaných důkazních prostředků s ohledem na jeho sníženou vypovídající hodnotu. I za takové situace dle soudu pořád obstojí závěr správních orgánů, že odpovědi na mezinárodní dožádání vyvrátily předložená čestná prohlášení. Tvzení žalobkyně, dle které v oblasti Balkánu je postupováno zmateně, soud považuje čistě za spekulativní, jež bez dalšího bezesporu není způsobilé zbavit žalobkyni povinnosti unést břemeno důkazní v daném daňovém řízení.
43. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že během ústního jednání navrhovala, že zajistí výpověď pana K. a i jednatele společnosti IMPEX v České republice. Žalobkyni v této procesní aktivitě nebylo ze strany správních orgánů nijak bráněno. Vzhledem k tomu, že daňová kontrola spolu s odvolacím řízením trvala dohromady bezmála 4 roky, měla

k tomuto dostatečnou příležitost. Soud dodává, že obsah správního spisu nesvědčí tvrzení žalobkyně, že skutečně navrhla, že zajistí výslech daných osob v České republice. Žalobkyně v žalobě neuvedla, na jakém ústním jednání toto navrhla, ze správního spisu toto neplyne a zároveň i v žalobě uvedla, že tento návrh byl ze strany protokolujících osob ignorován. Za takové situace, tj. pokud žalobkyně uplatnila na jednání takovýto návrh, však měla žalobkyně trvat na doplnění protokolu z jednání o předmětný návrh a neměla jej bez námitek podepsat.

44. Žalobkyně namítala, že žádost o mezinárodní dožádání zaslal správce daně do Bulharska, i když společnost IMPEX je registrovaná v jiné zemi. Je zjevné, že žádost byla adresována bulharským daňovým orgánům, jelikož žalobkyně tvrdila, že právě do Bulharska odeslala zboží. Pan K., jehož výslech byl předmětem mezinárodního dožádání, byl kontaktní právě v Bulharsku. Žalobkyně v žalobě rovněž uvedla, že společnosti IMPEX bylo přiděleno bulharské daňové číslo. Chtěla-li žalobkyně, aby správce daně zaslal žádost o mezinárodní dožádání do jiného státu, měla takový postup jasným a určitým způsobem navrhnout. Takovýto návrh však neplyne ze správního spisu a žalobkyně ani v žalobě netvrdí, že by takový návrh v daňovém řízení vznesla.
45. Žalobkyně namítá, že žalovaný vydal rozhodnutí již dne 29. 11. 2023, i když Generální finanční ředitelství prodloužilo lhůtu k vydání rozhodnutí až do března roku 2024, což mělo za následek, že se nemohla vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění. Soud souhlasí s žalovaným, že prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí ve smyslu interních pravidel finanční správy není pro žalovaného příkazem, aby vydal rozhodnutí až v samotném závěru této prodloužené lhůty, nebo že by se při takovém prodloužení mohl daňový subjekt spoléhat na to, že nedorazí k vydání rozhodnutí dříve. Seznámení s kontrolním zjištěním bylo vydáno dne 11. 1. 2023. Správce daně rozhodnutím ze stejného dne stanovil žalobkyni lhůtu 10 dní k vyjádření se ke kontrolnímu zjištění. Tuto lhůtu k žádosti žalobkyně rozhodnutím ze dne 7. 2. 2023 dokonce prodloužil do 17. 2. 2023. Žalobkyně tak měla až do této doby čas se ke kontrolnímu zjištění vyjádřit, což neučinila. Vyjádření ke kontrolnímu zjištění je jiným procesním úkonem, než jakým je podání odvolání. Tato námitka tak není důvodná.
46. Žalobkyně namítá, že žalovaný měl vyčkat do ukončení daňové kontroly v Bulharsku. Tato námitka není důvodná, jelikož, jak bylo vysvětleno výše, bylo primární povinností žalobkyně zajistit si takové doklady, aby unesla své důkazní břemeno a prokázala uskutečnění přepravy zboží do Bulharska.
47. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009-232, č. 2033/2010 Sb. NSS, *„každý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti vzhledem k povaze své činnosti a zajišťovat si potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění eventuelních práv a povinností dle příslušných ustanovení zákona o DPH.“* Není tak důvodná námitka žalobkyně, že ona sama dopravu zboží nezařizovala a nebylo tak na ní, jakým způsobem bude zboží do Bulharska přepraveno. Žalobkyně jistě mohla nechat zařízení dopravy svému obchodnímu partnerovi, ale bylo její povinností (chtěla-li uplatnit odpočet od DPH), aby si zařídila průkazné doklady k uskutečnění dopravy.
48. Žalovaný uvedl, že hotovostní platby v průměru ve výši 100 000 Kč se vymykají běžným obchodním zvyklostem. Žalobkyně přitom využívala mezinárodního bezhotovostního platebního styku, když k tomuto účelu měla založeny i bankovní účty vedené v měnách

PLN a EUR. Soud částečně souhlasí s žalovaným, že hotovostní platby ve výši cca 100 000 Kč nejsou tak průkazné jako platby bezhotovostní, avšak zároveň se dle soudu nejedná o tak vysoké platby, aby to zakládalo podezřelé jednání. Toto jiné posouzení soudem však stále nezpůsobuje, že by bylo prokázáno uskutečnění dopravy zboží do Bulharska.

49. Obdobně soud považuje za uvěřitelné i vysvětlení žalobkyně, že pro malé zakázky považovala za zbytečné poptávat dražší služby expedičních společností. Ani tento jiný názor soudu však stále neodstraňuje shora uvedené podstatné pochybnosti vzešlé z daňové kontroly.
50. Soud uzavírá, že žalobkyni se nepodařilo prokázat naplnění podmínek pro uplatnění odpočtu DPH dle § 64 odst. 1 o dani z přidané hodnoty, když ke svým daňovým tvrzením neunesla své důkazní břemeno.
51. Soud pro úplnost dodává, že souhlasí s žalovaným, že na věc se neaplikují závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 29. 2. 2024 ve věci C-676/22, *B2 Energy* (viz navazující judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 25. 4. 2024, č. j. 4 Afs 291/2021-84), jelikož ve věci nebylo prokázáno již to, že by deklarované zboží bylo vůbec do Bulharska převezeno, nikoliv jen to, komu bylo toto zboží dodáno.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
53. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Praha dne 30. 4. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.